

§ 4. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług wykonując swoje zadania określone w § 2 i 3 współdziała z właściwymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz terenowymi organami administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) współdziałają i porozumiewają się z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług w sprawach określonych w § 2 i 3.

§ 6. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług:

- 1) sprawuje nadzór nad podporządkowanymi jednostkami organizacyjnymi,

- 2) kontroluje działalność jednostek pozarolniczej gospodarki nie uspołecznionej oraz organizacji zrzeszających osoby fizyczne i prawne (jednostki pozarolniczej gospodarki nie uspołecznionej) prowadzące zarobkową działalność gospodarczą w zakresie handlu wewnętrznego, usług i drobnej wytwórczości oraz jednostek nadrzędnych tych organizacji.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług (Dz. U. z 1972 r. Nr 26, poz. 185 i z 1974 r. Nr 20, poz. 160).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

223

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 listopada 1976 r.

w sprawie uznania Polskiego Towarzystwa Rusycystycznego za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46 i 47 Prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Polskie Towarzystwo Rusycystyczne uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Polskiemu Towarzystwu Rusycystycznemu nadaje się statut, który ustala i ogłasza Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

224

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 3 grudnia 1976 r.

w sprawie szczególnego trybu wykonywania orzeczeń sądowych o umieszczeniu małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Na podstawie art. 1095¹ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231 oraz z 1975 r. Nr 45, poz. 234) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jeżeli, stosownie do art. 1095¹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, sąd opiekuńczy uzna, że zachodzi potrzeba niezwłocznej zmiany środowiska wychowawczego małoletniego, co do którego orzeczono umieszczenie w placówce opiekuńczo-wychowawczej, wydaje postanowienie o wykonaniu orzeczenia z pominięciem trybu przewidzianego w art. 1089—1095 tego kodeksu.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, sąd opiekuńczy może wydać na posiedzeniu niejawnym. Na postanowienie to nie przysługuje zażalenie.

§ 2. Wykonanie orzeczenia następuje przez niezwłoczne umieszczenie małoletniego w pogotowiu opiekuńczym albo w domu małego dziecka, jeżeli małoletni nie ukończył 3 lat, a gdy nie jest to możliwe — w innej placówce opiekuńczo-wychowawczej.

§ 3. 1. Przed przystąpieniem do wykonania orzeczenia sąd opiekuńczy zawiadamia pogotowie opiekuńcze lub dom małego dziecka o terminie umieszczenia tam małoletniego.

2. Jeżeli okaże się, że małoletni nie może być przyjęty w pogotowiu opiekuńczym albo w domu małego dziecka w oznaczonym terminie, sąd opiekuńczy występuje do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego o wskazanie — w termi-

nie nie dłuższym niż 7 dni od doręczenia wystąpienia — innej placówki opiekuńczo-wychowawczej zobowiązanej do przyjęcia małoletniego. Sąd opiekuńczy zawiadamia tę placówkę o terminie umieszczenia małoletniego.

§ 4. 1. Sąd opiekuńczy wzywa zobowiązanego do oddania małoletniego oznaczonej placówce opiekuńczo-wychowawczej w określonym terminie, nie dłuższym niż 7 dni od doręczenia wezwania. Wezwanie powinno zawierać pouczenie o skutkach niezastosowania się do wezwania.

2. Jeżeli dobro małoletniego za tym przemawia, sąd opiekuńczy może nakazać umieszczenie małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej bez uprzedniego dokonania wezwania, o którym mowa w ust. 1.

§ 5. W razie bezskutecznego upływu terminu wyznaczonego zobowiązanemu do oddania małoletniego, a także w wypadku, o którym mowa w § 4 ust. 2, sąd opiekuńczy poleca kuratorowi dla nieletnich przymusowe odebranie małoletniego i oddanie go oznaczonej placówce opiekuńczo-wychowawczej.

§ 6. 1. Kurator dla nieletnich uprawniony jest do odebrania małoletniego od każdej osoby, u której on się znajduje.

2. Jeżeli kurator dla nieletnich ma trudności w ustaleniu miejsca pobytu małoletniego, sąd opiekuńczy podejmie czynności określone w art. 1093 i 1095 Kodeksu postępowania cywilnego, a także może zażądać ustalenia miejsca pobytu małoletniego przez organy Milicji Obywatelskiej.

§ 7. Przy wykonywaniu orzeczenia kurator dla nieletnich powinien zachować szczególną ostrożność i uczynić wszystko, aby dobro małoletniego nie zostało naruszone, a zwłaszcza aby nie doznał on krzywdy fizycznej i moralnej. W razie potrzeby kurator powinien zwrócić się o pomoc do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego lub zażądać pomocy innej instytucji lub osoby o odpowiednich kwalifikacjach.

§ 8. 1. O dacie i miejscu odebrania małoletniego sąd opiekuńczy zawiadamia w razie potrzeby placówkę opiekuńczo-wychowawczą, w której małoletni ma być umieszczony, i prokuratora.

2. W razie potrzeby sąd opiekuńczy zawiadamia prokuratora również o terminach posiedzeń w sprawie wykonania orzeczenia.

§ 9. W razie natrafienia na opór przy wykonywaniu orzeczenia lub gdy z całokształtu sprawy wynika, że opór taki nastąpi, kurator dla nieletnich może wezwać pomocy organów Milicji Obywatelskiej.

§ 10. Przewidziane w rozporządzeniu wezwania, zawiadomienia i wystąpienia mogą być dokonane w sposób, jaki okaże się najbardziej celowy dla przyspieszenia postępowania, nie wyłączając drogi telefonicznej; określone w rozporządzeniu terminy związane z doręczeniem rozpoczynają swój bieg od dnia, w którym wezwanie lub wystąpienie doszło do wiadomości adresata.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *J. Bafia*

Oplata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 180,— zł, półrocznie 100,— zł.
Oplata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi rocznie 100,— zł.

Prenumeratę na rok następny (roczną lub półroczną) przyjmuje się do dnia 30 listopada. Prenumeratę można zgłaszać za I półrocze bieżącego roku do dnia 31 marca, za II półrocze bądź za cały bieżący rok — do dnia 30 września. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem, a ponadto zostaną policzone koszty przesyłki. Oplata za prenumeratę powinna być dokonana przelewem lub trzydcinkowym przekazem pocztowym na konto Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim IV Oddział Miejski, Warszawa nr 1049-3157-222. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), dokładny adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: al. 1 Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Żurawia 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127 i w kasach Sądów w Białymstoku, Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Kaliszu, Katowicach, Koszalinie, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wielkopolskim, Poznaniu, Radomiu, Rzeszowie, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu, Wrocławiu i Zielonej Górze.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w 608 i 42-14-78

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.